

וזכין לברכה וריבוי בעשירות דתורה שבעל פה כמו שנתבאר כמה פעמים ובוה"ק וי"א מ"ב) יום השביעי דא תורה שבעל פה דאיהו יום שביעי. והיינו מלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה ולא יוכלו לזכות להברכה דתורה שבעל פה רק על ידי השלום כנ"ל. ועל כן הקדים להם לשבת שיקולו כולם כאיש אחד. וכן המשכן הוא מקום שיצא משם האור דתורה שבעל פה על דרך מה שנאמר, כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים דבר ה' זו הלכה כמו שאמרו (שבת קלח:) וכן בבית המקדש היה לשבת הגזית שמשם יוצאת תורה לכל ישראל (כמו שאמרו סנהדרין פ"ג) וזה שאמרו (ויקרא רבה פ' כ"ג) ברכה מציון שנאמר יברך ה' מציון. וכן כתיב על הררי ציון כי שם צוה ה' את הברכה. וכן הכתובים דכתיב, כי שפתי כון ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו. להם נמסר הברכה שעיקר הברכה הוא הריבוי בתורה שבעל פה שנמסר להם דכתיב ובאת אל הכתנים הלויים וגו'. ולכן הקדים לפרשת המשכן שהוא מקום להשראת שכינה וברכה ריבוי בתורה שבעל פה. ויקהל משה שקבצם שיהיו כולם כאיש אחד ועל ידי כן יוכלו לזכות לברכה הריבוי באור תורה שבעל פה. ואחר כך אמר להם השבת ומלאכת המשכן שהוא התורה שבעל פה שעל ידי זה עוסקין בבנינו של עולם שהוא המשכן לשכינה ותלמידיו חכמים דמשתדלי באוריותא וזכין בכל ימי המעשה להברכה דתורה שבעל פה ובשבת כל ישראל כותלמדי חכמים ויכולים לזכות לתורה שבעל פה כשיהיה המכון על דבר אמת ויהיו כאיש אחד בלב אחד שהוא השלום כלי מחזיק ברכה:

יתן ה' יברך את עמו בשלום. עוז לעמו יתן והיינו תורה שבכתב דכתיב ה' יתן חכמה והוא עוז ותקיפות לישראל. ה' יברך ברכה היינו ריבוי השפעה בתורה שבעל פה (כמו שנתבאר פירא מא' ה') וכן כתיב בריש ספר הבהיר ומפני מה התחיל התורה בב' כמה דאחזיל ברכה ומגלן דהתורה נקראת ברכה שנאמר ומלא ברכת ה' ים ודרום ירשה ואין ים אלא תורה שנאמר ורחבה מגני ים עיין שם. וזה קאי על תורה שבעל פה שהיא ארוכה מאד מזה שהתורה שבכתב אותיותיה מנויות וספורות ויש לה מדה ואין להספיק עליה אף אות א'. ואמר דזאת הברכה הוא רק על ידי השלום וכמו שאמרו (שליח ברכות) תלמידי חכמים מוכיני שלום כו', ורב שלום בנך אל תיקרי בנך אלא בוניך קרא התלמידי חכמים במקום זה בוניך על שם שנקראו תלמידי חכמים בגאון שעוסקין בבנינו של עולם (כמו שאמרו שבת קיד.) דהשם יתברך בסובו מחדש בכל יום מעשה בראשית על ידי חידוש הלכה שמחדש בכל יום וזה נמסר אחר מתן תורה לחכמים שהם מחדשין הלכות ואף שנראה שהחידושי הלכות בא במחלוקת וכמו שאמרו (קידושין ל') אפילו אב ובנו כו', שעוסקין בתורה בשער אחד נעשים אייבים זה את זה כו', מכל מקום מרבים שלום וכמו שאמרו (יבמות י"ד) ללמדך שחיבה רייעות גוהגין זה בזה לקיים מה שנאמר האמת והשלום אהבו. והיינו דאמת ושלום חד היו כמו שכתב בספר הבהיר ובוחר הקדוש (ח"ג י"ב ב) דאמת ושלום קשיר דא בדא. שכשמכוונין על דרך אמת או יש ביניהם חיבה וריעות ושלום שכולם מכוונין לדבר אחד לדבר אמת וירדע שכנגדו גם כן מוכיז להשיג האמת. וכן במתן תורה כתיב ויתן ישראל וגו', שנדרש במכילתא כאיש א' בלב א' ועל ידי זה זכו להורידי השכינה לארץ ולמתן תורה. ושבת ברכת ה' היא תעשיר זו השבת (כמ"ש בראשית רבה פ' י"א), והיינו שבשבת

פרשת ויקהל

ואו ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. הוא על דרך שנאמר האספו ואגידה לכם וגו', הקבצו ושמעו וגו', ובבראשית רבה צוה אותן על המחלוקת אמר להם תהיו כולכם אספה אחת וכו', והיינו דא יוכל להגיד

להם אחרית הימים. וכן כאן שרצה להגיד להם מצות השבת וציווי מלאכת המשכן הקדים ויקהל משה שיהיו כולם אגודה אחת והוא על דרך מה שאמרו (סוף עקבאים) לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום שנאמר ה' עוז לעמו